

DOUĂ PREMIERE

puterea sa comică și, mai ales, de ecoul în contemporaneitate al creației sale dramatice, cu puternice implicații în problematica socială a timpului. Galeria tipologică din această comedie, înrudită cu cea din ciclul *Chirițelor*, sau din alte monologuri și dialoguri ale lui Alecsandri, calitatea dialogului, observația vieții sociale și prezentarea ei cu atîta forță realistă demonstrează încă o dată viabilitatea dramaturgiei lui Alecsandri.

Dar succesul este mai ales al spectacolului. În scenografia simplă a lui Aurel Cordea, care adaugă și ea o nouă legătură între cele două comedii, regizorul Mihai Raicu a condus o trupă de actori tineri care au excelat în rolurile respective. În rolul lui Nenea Nae din *Millo director*, Costin Popescu a găsit cu precizie liniile caracterologice ale capului de familie supus tuturor capriciilor femeii hotărîte să ajungă „prefectoriță“; Viorica Suciă, în rolul Luxiței, s-a dovedit o veritabilă interpretă de personaje feminine din teatrul lui Alecsandri. Jargonul franco-român, tabieturile burghezo-provinciale, dorința de occidentalizare cu orice preț, cîntecul în falset, participarea la dans se recunosc firesc în jocul actriței. Excelent este interpretat cuplul Serviescu-Ciupici, de către tinerii Horia Dan Ionescu și Dumitru Anghel. Regia și-a arătat virtuțile mai ales în acest „duet“. Mișcarea în scenă, ritmica dansului, pantomima, vorbirea ambiguă prilejuiesc acestor interpreți un adevărat recital, în deplină consonanță cu numele și cu investitura lor dramatică, un balet care înscrie linii aeriene și se continuă pe sol cu aceeași grație — totul într-un echilibru perfect, fără ostentația sau lipsa de acoperire emoțională a gestului, a mișcării sau a cuvîntului. În rolul Linei, fiica Luxiței și a lui Nenea Nae, Marilena Vasile a știut să tacă profund și semnificativ, să exprime nuanțat, prin mimică, neliniștea sufletească, să urmărească, printr-un expresiv joc al ochilor și al gurii, gesturile și atitudinile celor din jur, să fie frumoasă și pură cum o cere rolul — alt gen de femeie din teatrul lui Alecsandri decît cel al Luxiței sau al Cucoanei Chirița. Pur și inteligent, Ion Haiduc, în rolul lui Tachi; mucalit, plin de haz, Petre Moraru în rolul servitorului Ion. Mai puțin realizat este Millo, de către Romeo Mușeteanu, a cărui voce nu ajunge parcă întotdeauna în sală, și al cărui efort de a potoli setea de slujbe înalte a grupului de parveniți nu este suficient de susținut.

Pe aceeași linie de reușită se înscrie și distribuția la *Trenul de Adjud*, în care s-au remarcat deopotrivă Ion Tîfor și Ion Anghel într-un duet ager și plin de haz. Mai puțin ajutată de text, Lili Urseanu, în Frusinica, a reușit totuși să devină un personaj de prim-plan.

George Radu

O setiță caută un cîntec — de fapt o sinteză a modalității lirice a lui Al. Popovici, a manierei lui proprii de a atrage în joc copiii. Metafora în acțiune, dinamică, simplă dar eficientă, amestecul neîntrerupt de umor și duiosie, „suspensul“ bine presărat prilejuiesc un adevărat spectacol „de gen“. Generoasă, pledînd pentru întîlnirea cu Poezia, cu cîntecul, înțelese ca izvoare de sensibilități, piesa este o invitație spre frumos, lipsită de fals patos sau de accente mărunț melodramatice, și se încheagă într-o viziune prin excelență apropiată universului de înțelegere și desfătare al celor mici.

Regizorul Ștefan Lenkisch a realizat un spectacol încîntător, cu un ritm adecvat cadencei interioare a textului, cu scene de un haz copios și mișcare vivace. Dialogul cu spectatorii s-a menținut viu, nealterat. Păpușile realizate de Ella Conovici au sintetizat cu vivacitate plastică, expresia personajelor. Interpretările unanim valoroase: desprindem, dintre ele, pe ale Brîndușei Zaița-Silvestru, Simion Valeriu, Justin Grad, pentru caracterul lor marcat personal.

* * *

În *Strop-de-rouă-Brotăcelul* de Al. T. Popescu, recunoaștem înclinația spre metaforă și discursiv atât de manifestă în *Croitorii cei mari din Valahia*. Dorința de cunoaștere, setea de înălțimi, visul, iată „capitolele“ acestei mici drame destinate copiilor. Scrisă cu finețe, cu un dialog expresiv, piesa solicită însă atenția micilor spectatori, nu atât prin acțiune, cît prin replică, operație desigur dificilă.

Strop-de-rouă-Brotăcelul prilejuiește debutul, în teatrul pentru păpuși, al tinerei regizoare Olimpia Arghir-Varadi. Remarcăm la ea finețea partiturii scenice, gustul pentru poezia detaliului, înclinarea spre grație și umor rafinat. Textul lui Al. T. Popescu a fost astfel cu originalitate încadrat într-un spectacol de reală sensibilitate. Scenografia (I. Truică) și păpușile împlinesc armonios un cadru poetic, bogat în efuziuni sentimentale. Excepțională, prezența lui R. Zolla, mînuitor de mare finețe și dexteritate, executînd cu marioneta sa (Brotăcelul) nebanuit de frumoase arabescuri. Mult haz în mînuire, întîlnim la Suzi Katz (Un șoricel) și însușiri compoziționale la Eugenia Dimitriu (Un șarpe).

Două ocazii poetice, pete de lumină calde, optimiste, lipsite de violență și „aventuri“; e bine că „Tândărică“ își deprinde spectatori săi — copii, și cu asemenea spectacole.

Maria Marin